

Lublin, 06.02.2023 r.

RECENZJA
w postępowaniu habilitacyjnym dr Anny Maj
w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie nauki o kulturze i religii

Niniejsza recenzja składa się z trzech części. Zaczynam od oceny wskazanej przez dr Annę Maj jako główne osiągnięcie badawcze monografii *Przemiany wiedzy w cyberkulturze. Badania nad kulturą, komunikacją, wiedzą i mediami*, Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego 2021. W części drugiej przechodzę do oceny pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz uzyskanych nagród. Na koniec konkluduję stawiając wniosek.

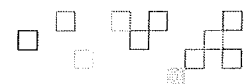
I. Ocena głównego osiągnięcia badawczego

W przedłożonej do oceny jako główne osiągnięcie badawcze monografii Anna Maj postanowiła zmierzyć z problematyką wielowarstwową i wielowątkową. Podjęła się trudu poddania analizie i kulturocentrycznej syntezie aktualnych, dokonujących się według reguł zmiany cyfrowej i sieciowej, przemian środowiska informacji i wiedzy oraz ich cyrkulacji. Autorka decyduje się na *ukazanie przemian wiedzy w cyberkulturze, to jest: przybliżenie strategii kulturowych radzenia sobie z gromadzeniem, analizowaniem, przetwarzaniem i dystrybucją wiedzy*¹. Tak zarysowany cel poznawczy implikuje poważne zadanie badawcze, którego kompetentna realizacja wiązać się musi z analizami wspierającymi się na dorobku wielu humanistycznych i społecznych dyscyplin oraz odwoływać się do równie szerokiego pola praktyk społecznych.

Taka decyzja co do problematyki i celów badawczych ważna przede wszystkim wobec stanu wiedzy humanistycznej i społecznej uwikłanych w cyfrowe i sieciowe systemy poznawcze i komunikacyjne. Także pośród politycznej zawieruchy kolejnych ministerialnych reform i globalnych trendów nauka potrzebuje wiwisekcji podstawowych pojęć obejmujących ten zakres oraz ich reorientacji i sprawdzania kompatybilności w płynnym systemie społecznym. W reakcji na zmiany polityczne i społeczne uniwersytet i nauka muszą nieustannie reinterpretować swoją rolę, pozycję społeczną i sposoby działania. Stąd wynika ich sprawczość i dystans wobec innych porządków społecznych a stawką jest wiarygodność społeczna i tu intuicja Habilitantki związana z syntetyzowaniem i dookreślaniem przemian wiedzy i ich zaplecza technologiczno-komunikacyjnego jest trafiona, potrzebna i dalekosiężnie ważna.

Podjęcie tej tematyki jest dodatkowo istotne także poza systemem nauki i uniwersytetu. Tworzenie wiedzy i jej obiegi to zagadnienie fundamentalnej wagi dla społeczeństwa samodefiniującego się jako nowoczesne, post-industrialne czy informacyjne – zdaje się, że takiej autodefinicji wciąż na własnym organizmie społecznym, tropami zachodnich protoplastów, powszechnie dokonujemy. Badania i formułowanie wiedzy mają znaczenie dla kondycji społecznej w sytuacji, gdy system oświatowy zmagają się z wyzwaniami telekomunikacji, upadku systemowego porządku autorytetów i tradycyjnego porządku symbolicznego, globalizacją i wieloma mechanizmami i procesami, które sytuują się na przecięciu tychże: dezinformacji, niekontrolowanego kształtowania

¹ *Przemiany wiedzy w cyberkulturze. Badania nad kulturą, komunikacją, wiedzą i mediami*, Seria: Media i Kultura, Katowice: Wydawnictwo UŚ 2021, s. 12.

obiegów wiedzy i informacji, otwartego dostępu, praw własności intelektualnej, sztucznej inteligencji i innych. Problematyka monografii jest zatem, jak widać, ważna co najmniej podwójnie, zarówno w węższym wymiarze, czyli dla środowiska nauki i jego strategii komunikacyjnych, jak i w oglądzie szerszym: w polu debat publicznych i dynamice zmian społecznych, których nauka jest tylko jednym z elementów składowych.

Realizacja tak sformułowanego zadania domaga się zarówno studiów archeologicznych i genealogicznych nad historycznymi sposobami rozumienia świata, kodyfikowania wiedzy na jego temat i kulturowego ich upowszechniania, jak i złożonych analiz obecnego stanu „kultury wiedzy”, to jest sposobów jej tworzenia, formowania i wykorzystywania. Autorce udaje się w tekście sprostać temu wyzwaniu. Jej ambicje analitycznego dotyczące porządkowania wielu dotychczasowych strategii kulturowych i wskazania na tym tle losów wiedzy i nauki w środowisku cyberkulturowym, którego cyfrowe i sieciowe maszyny i protokoły użytkowe powodują stan bezprecedensowej skali transformacji komunikacyjnych, informacyjnych, dostępowych czy związanych z obiegiem wiedzy korespondują ze sposobem prowadzenia wywodu i oferowaną perspektywą. Czytelnik znajduje w tekście wprawnie rozpoznane i uporządkowane analitycznie historyczne strategie informacyjno-wiedzwowe, zestawiane ze sobą i poddane krytycznej analizie paradygmaty myślenia o informacji i komunikacji, odniesienia do technologicznych systemów wspierających działania poznawcze i komunikacyjne. W tych zabiegach Habilitantka sięga zarówno do studiów z zakresu czasów przeszłych jak i wchodzi w dialog z formułami terażniejszymi, starając się ilustrować wywód studiami aktualnych transformacji, strategii społecznych i technologicznych formatów użytkowych.

Ostatecznie, w finale książki, formułowane wcześniej bardziej ogólne ustalenia spletają się z polem dyscyplinowym i tożsamością badawczą medioznawstwa. To podsumowanie ustawia sposób oglądu świata i formułowania opowieści o nim przyjęty w ramach tej dyscypliny w centrum debat na temat kształtów i dynamik wiedzy i informacji. I właśnie to ujęcie wydaje mi się jedną z najważniejszych myśli sformułowanych na kartach monografii. Wydaje się ono wręcz urastać do formy postulowanego przez Habilitantkę programu badawczego, który niewątpliwie powinien, w takiej czy innej postaci, mieć miejsce w polu dociekań medioznawczych. Tego typu wskazanie na jeden z możliwych kierunków rozwoju dyscypliny to stanowisko, które powinno wybrzmieć i za którym dyskurs tej dyscypliny (choć można by to uogólnić do poziomu debat i zadań dla humanistyki w ogóle) powinien podążać.

Autorka swobodnie i trafnie ilustruje swoje eksploracje za sprawą studiów przypadków. W rezultacie udaje się jej na kartach książki połączyć wiele pozornie odległych kontekstów kulturowych i stworzyć przekonującą syntezę problemu. Porządkowanie wiedzy o wiedzy, zwłaszcza oparte na obecnym w tekście dystansie poznawczym wobec jej aktualnych mechanizmów i ram funkcjonalno-technologicznych wspiera się w tym przypadku na zasadnej ostrożności poznawczej ale i odpowiedniej dozie krytycznej przenikliwości.

Wiarygodność i siła tej syntezy opiera się dodatkowo na odwadze, orientacji i odpowiedzialności metodologicznej. Anna Maj sięga w swoich wywodach po diagnozy, teorie i ustalenia z wielu sąsiadujących pól dyscyplinarnych. Są tu obecne socjologia wiedzy, teoria kultury, komunikologia, medioznawstwo, antropologia kultury. Autorka świadomie kieruje się wobec przyjętej problematyki przede wszystkim doniosłością poznawczą i potencjałem wyjaśniającym poszczególnych z nich, zaś rozstrzygnięcia dotyczące naukowego rodowodu, tożsamości czy dyscyplinarnej czystości tych dyscyplin pozostawia na dalszym planie. Energię badawczą i narracyjną koncentruje raczej na potrzebach konstruowania krajobrazów łączących rozproszone pola poznawcze i słowniki pojęciowe poszczególnych optyk. W ten sposób zarówno zamysł badawczy jak i oceniana wypowiedź, która jest jego efektem, mają charakter holistyczny, są autentycznie wiele i transdyscyplinarne, syntetyczne.

Taki profil metodologiczny wypowiedzi wskazuje na naukową powagę Autorki. Anna Maj stawia się świadomie w pozycji dyskomfortu wychodzenia poza własne, dobrze rozpoznane i oswojone przyzwyczajenia i granice

by zaoferować obraz możliwie pełny i wielobarwny. Ryzykuje, bowiem podejmuje zadanie raczej mało „celebryckie” jeśli wziąć pod uwagę najchętniej poruszane dziś w dyskursie humanistycznym i nauk społecznych modne słowa klucze. „Zapłata” za tak pomyślane badania i wypowiedzi może nie okazać się w tym przypadku pełna i natychmiastowa. Zamiast zauważalnej w krótkim planie bibliometrycznej cytawalności i indeksowalności wypowiedź Anny Maj rozpoznaję bardziej jako otwieranie/sytuowanie nowej przestrzeni dyskursywnej i wskazywanie na możliwości kotwiczenia badań wielodyscyplinowych dołączanych do medioznawczego nurtu centralnego. Wobec powyższego przywołane powyżej cechy strategii badawczej i dotyczące kształtu wynikającej z niej wypowiedzi oceniam pozytywnie i doceniam w planie dłuższym niż jedynie ten, którego horyzont wytycza formuła postępowania habilitacyjnego.

Jeśli chodzi o strukturę wypowiedzi to jest ona spójna i przejrzysta. Autorka najpierw, w części pierwszej, oferuje czytelnikowi panoramę losów wiedzy i jej komunikacji wiążąc je z dostępnymi w przywoływanych epokach możliwościami technologicznymi by następnie wskazać na echa tych historycznych porządków i praktyk w tytułowej epoce cybernetycznej. Część druga poświęcona jest natomiast formułom konceptualizacji wiedzy, które Autorka odróżnia od praktyk z części pierwszej. Ogólny zamysł zdaje się tu być taki, by na plan pierwszy w tej finalnej części wypowiedzi wydobyć „wiedzę o wiedzy”: sposoby myślenia o porządku informacyjnym o komunikacji kulturowej i społecznej, o politykach i ekonomicznych poznania i społecznych mechanizmach rozumowania.

W sytuacji zasobności analiz i syntez w obu częściach tekstu pewien niedosyt budzi kilka kwestii. Pierwsza z nich to nadmierna generalizacja czynionych ustaleń. Świat wiedzy jest, jak go widzi Anna Maj, konceptem globalnym i uniwersalnym, zbyt mało tu – choć przecież takowe jednak są – odcieni lokalnych, reguł politycznych czy funkcjonalności społecznych wynikających z różnych kulturowych i ewolucyjnych uwarunkowań, prędkości i celów. Wiedza zawsze jest konstruktem politycznym i społecznym (Foucault) dokonującym się w określonym czasie i warunkach. Trudno wobec niej formułować sądy tożsame z tymi, które politolodzy formułują wobec rzeczywistości społecznej mówiąc o „końcu historii”, to jest o takim stanie rzeczy, w którym dobrnęliśmy do końca możliwości rozwoju.

Powyższy zarzut wiąże się wprost z kwestią drugą, która także dotyczy nadmiernych uogólnień, jednak tym razem w kontekście zaniechanych w wielu momentach narracji prób odpowiedzi na pytania o strategię potencjalnego działania w obliczu diagnozowanego stanu rzeczy. Nie można napisać książki o wszystkim, co wiąże się z poruszaną tematyką, ani zaspokoić apetytów wszystkich czytelników, ale akurat do większej odwagi w formułowaniu rekomendacji i wskazywaniu na krytyczne aspekty wdrażania poszczególnych modeli w praktyki społeczne tu i teraz namawiałbym Habilitantkę – szczególnie, że jej zdolności do współpracy z partnerami społecznymi i aktywności na tym polu (do tego wątku powrócę) dowodzą, że formułowane przez nią opinie odbijają się zauważalnym echem, mają przełożenie na społeczne praktyki i strategię „tu i teraz”.

Kwestia trzecia dotyczy niewystarczającej, w moim odczuciu, artykulacji przemian biotechnologicznych, które prowadzą w kierunku formuł komunikacyjnych i wiedzowych opierających się na taktylności przekazów biotechnologicznych, ich bezpośredniości pomijającej dające się zmysłowo percypować i kognitywnie rozumieć formaty transmisji informacji, itp. Chodzi o sytuację znikającego medium, które choć operuje wciąż w oparciu o pozycję zewnętrżności wobec organicznych zdolności percepcji i poznania to jego przyszłość w ramach takiego programu nie wydaje się pewna. Jeśli wiedza przyszłości opierać się będzie na transmisjach i stymulacjach biotechnologicznych w formule bezpośredniej, to jest że źródeł informacji przez stosowne interfejsy wprost do układu nerwowego człowieka z pominięciem zmysłów i ich „organicznego oprogramowania”, to mamy przed sobą medioznawcze i informacyjno-wiedzowe *terra incognita*. Autorka oczywiście zdaje sobie sprawę ze skutków takiej potencjalnej erozji medium - świadczą o tym choćby niektóre jej wypowiedzi w formie artykułów - ale w strukturze pracy ta (i inne alternatywne wiedzowe potencjały, takie jak choćby wynikające z

dynamiki kultury wizualnej czy audialnej wraz z ich mediami) nie osiągają należytego usytuowania. Perspektywa Autorki jest zdecydowanie pismocentryczna (to zapewne także echa teorii deterministycznych), zorganizowana wokół klasycznych kategorii tekstu jako fundamentu kultury pisma i druku, a zatem i kultury mediów w ogóle, zorganizowanej wokół nich sfery publicznej i przestrzeni komunikacji społecznej, systemowej zależności od nich dynamiki wiedzy. Większy wobec takowych dystans z pewnością dodatkowo poszerzyłby i zmultiplikował oferowane rozważania i zaoferował dyskursywne otwarcia na inne możliwe trajektorie wiedzy. Biorąc pod uwagę wszystkie wspomniane powyżej kwestie chciałbym zaznaczyć, że książkę dr Anny Maj oceniam pozytywnie. To znaczące osiągnięcie badawcze, dobra synteza i autorska konceptualizacja problematyki. Jestem przekonany, że okaże się dla nauk humanistycznych i społecznych w Polsce jednym z otwarć dla ważnego problemu i zarazem wskazywanego przezeń obszaru badawczego. Na uznanie zasługuje faktycznie interdyscyplinarna perspektywa zaproponowana przez Autorkę, szereg dokonanych analiz porównawczych i trafionych studiów przypadków, zasięg odwołań do literatury przedmiotu. To książka, która ma walory dyskursywne i analityczne, będzie z pewnością przywoływana i komentowana przez wszystkich, którzy zdecydują się badać tę problematykę a znaczenie formułowanych przez Annę Maj sądów będzie z czasem tylko rosło.

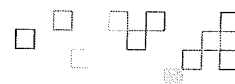
II. Ocena osiągnięć naukowo-badawczych, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz uzyskanych nagród

Poza osiągnięciem głównym Habilitantka wskazała w przedłożonej dokumentacji także na pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze. Dr Anna Maj jest autorką, współautorką i redaktorką dwóch monografii autorskich, dziewięciu monografii zbiorowych, 44 artykułów i szeregu dodatkowych pozycji o charakterze wypowiedzi naukowych w języku polskim i angielskim. Jest aktywna na polu współpracy z partnerami krajowymi i międzynarodowymi, posiada znaczący dorobek dydaktyczny i organizacyjny, dała się poznać jako zaangażowana i skuteczna popularyzatorka wiedzy.

Obok monografii *Przemiany wiedzy w cyberkulturze* drugim, zdaje się, że najważniejszym zgłoszonym do oceny osiągnięciem badawczym dr Anny Maj, jest monografia autorska *Media w podróży* wydana pierwotnie w 2008 roku². Zadaniem Autorki w tej publikacji było połączenie antropologicznego spojrzenia na podróżowanie i mobilność z refleksją medioznawczą i komunikologiczną w domenie mediów mobilnych i narastającego znaczenia geolokalizacji jako gry kulturowej. Czternaście lat, które dzielą obie wypowiedzi, to czas w którym dojrzewała perspektywa badawcza Autorki. *Media w podróży* to wypowiedź, która, z jednej strony, podsumowywała wiele dotychczasowych wątków w badaniach Anny Maj – takich jak choćby praca z teoriami deterministycznymi z kręgu teorii tzw. szkoły z Toronto, zaś, z drugiej strony, była udaną próbą poszerzenia pola refleksji medioznawczych w reakcji na zmieniające się środowisko technologiczne i kulturowe. Tekst wskazuje na i urefleksyjnia punkty stykowe trendów i tendencji związanych z użytkowaniem nowych technologii medialnych, takich jak: smartfony, blogi, technologii wideo oraz technologii lokalizacyjnych w szeroko pojętej formule pozycjonowania satelitarnego. Dotyka kwestii związanych z zyskującą popularność w pierwszej dekadzie XXI wieku możliwością oddolnego relacjonowania zdarzeń związanych z podróżowaniem i byciem mobilnym przy pomocy mediów cyfrowych. Przy okazji tej książki dr Anna Maj daje się poznać jako badaczka świetnie zorientowana w dynamice medialnego środowiska a jednocześnie potrafiąca skutecznie korzystać w jego rozpoznaniu z medioznawczego, kulturoznawczego i antropologicznego doświadczenia.

Podobną perspektywę i jakość oferują także inne przygotowane i przedłożone przez Habilitantkę pozycje autorskie oraz przez nią redagowane i współredagowane. Sięgnę w tym miejscu po dwie najbardziej wyraziste grupy tekstów Autorki zaznaczając, że za sprawą takiego doboru wskazują na ważne, powtarzające się cechy

² Anna Maj, *Media w podróży*, Seria: Medioznawstwo, Wydawnictwo Naukowe ExMachina, Katowice 2008.

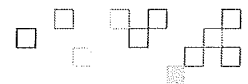
jej dorobku, ale nie omawiam tu wszystkich przedłożonych do oceny wypowiedzi z uwagi na ilość. Spora grupa wypowiedzi Anny Maj koncentruje się na perspektywach antropologii medialnej. Pośród nich są prace takie jak: *Cyberculture Now. Social and Communication Behaviours on the Web*; *Post-Privacy Culture: Gaining Social Power in Cyber-Democracy*; *Emerging Practices in Cyberculture and Social Networking*; *Digital Memories. Exploring Critical Issues*; *Narodziny Nowego Człowieka. Komunikacja w dobie awatarów i cyborgów; Wiedza i mit w podróży: antropologiczne wyprawy do Obcych*; *Mindware: technologie umysłu i umysł technologiczny w perspektywie antropologii mediów i badań nad komunikacją*. Tematyka, ilość zgłoszonych wypowiedzi, z których powyżej wskazałem jedynie na wybrane, sposób upowszechniania i rozległa sieć współprac wokół tego tematu badań i publikacji Anny Maj powoduje, że jest ona jedną z najbardziej rozpoznawanych i szanowanych antropolożek medioznawczych (czy też medioznawczyń o profilu antropologicznym) w Polsce. To teksty poświęcone sposobom korzystania z technologii medialnych, zachowaniom wynikającym z bliskości wobec medialnych narzędzi i jednocześnie treści, te narzędzia transmitują.

Inna grupa tekstów krąży wokół wspomnianych już wcześniej teorii McLuhana i kontynuatorów tego podejścia. Anna Maj zauważalnie przyczyniła się popularyzacji tej perspektywy badania mediów w krajowym dyskursie medioznawczym. Osiągnęła to współpracując z partnerami zagranicznymi i krajowymi, oferując nie tylko syntetyczne spojrzenie rekonstrukcyjne i popularyzatorskie ale i twórczo adaptując myśl szkoły z Toronto do badania cyfrowych form medialnych i komunikacyjnych. Do tej grupy tekstów zaliczają się między innymi następujące wypowiedzi: *Kody McLuhana. Topografia nowych mediów*; *Narodziny Nowego Człowieka. Komunikacja w dobie awatarów i cyborgów*; *O możliwości kina biologicznego i post-ludzkiego. Między etologią, assistive technologies i cybersztuką*.

Wreszcie także trzecia grupa tekstów zasługuje w kontekście oceny dorobku habilitacyjnego na wyodrębnienie. To teksty dotyczące przemian wiedzy w środowisku cyfrowym i medialnym w ogóle. Anna Maj od lat zajmuje się badaniami nad tworzeniem i obiegiem informacji w środowisku zapośredniczonym technologicznie i medialnie, studiuje formaty wiedzowe i mechanizmy społeczne związane z korzystaniem z wiedzy. Wśród tych tekstów znajdują się np.: *Badania nad kulturą, komunikacją, wiedzą i mediami. Wybrane problemy tożsamości dyscypliny*; *Mindware: technologie umysłu i umysł technologiczny w perspektywie antropologii mediów i badań nad komunikacją*; *Wikifikacja wiedzy, Travel 2.0 i globalhood*; *Folksonomia jako nowy model wiedzy. Komunikacyjne i kulturowe aspekty Web 2.0*.

Lektura artykułów, rozdziałów opublikowanych przez dr Anny Maj i prac przez nią redagowanych wskazuje na konsekwencję w pracy badawczej i bardzo dobrą jakość tego dorobku. Anna Maj pracuje systematycznie i świadomie, podejmuje w toku pracy nowe wątki poszerzając pole dyskursów medioznawczych, wchodzi na nowe pola i formułuje oryginalne opinie trzymając się przy tym solidnego bagażu wiedzy teoretycznej. Widać w jej profilu publikacyjnym także organizacyjną sprawność i troskę o możliwości docierania do różnych grup odbiorców. Potrafi pozyskiwać różnych partnerów badawczych, wydawniczych i środowiskowych. Bierze udział w projektach wydawniczych i sama takie projekty organizuje. Przedłożone portfolio publikacyjne świadczy o systematycznej aktywności i podtrzymywaniu środowiskowych relacji wokół publikacji i procesów wydawniczych. W dorobku mamy teksty publikowane w Polsce i za granicą, w czasopiśmie, monografiach i pracach zbiorowych. Wiele z nich to teksty na tyle istotne, że weszły do i z pewnością pozostaną w szerokim obiegu nauk społecznych i humanistycznych poza polem zainteresowań samych medioznawców. Publikowane są w krajowych i zagranicznych czasopiśmie, także tych indeksowanych za pomocą różnych systemów (WoS, ERIH, listy MNIŚW). Uzyskała na ich podstawie rozpoznawalność mierzoną za pomocą Web of Science - 13, Scopus - 13, Google Scholar - 126. Przekłada się to na cytowania zagraniczne w liczbie 53, w tym: 48 (Web of Science, Scopus, Google Scholar) oraz 5 (Research Gate).

Pora na ocenę dorobku Habilitantki w zakresie współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz uzyskanych nagród. Habilitantka jest osobą rozpoznawaną w środowisku krajowym i zagranicznym – świadczą o tym wykłady i prelekcje w ramach przedsięwzięć edukacyjnych, naukowych i

społecznych oraz projekty realizowane w wielonarodowych zespołach, prowadzone warsztaty czy konsultacje. Nie sposób opisać i wymienić tu wszystkich, ale można o nich generalnie powiedzieć, że dotyczą współpracy naukowej jak i popularyzatorskiej, obejmują transfery wiedzy specjalistycznej do środowiska zewnętrznego i budowania trwałych sieci współpracy instytucjonalnej w wymiarze społecznym, kulturalnym i związanym z przedsiębiorczością cyfrową. Obok tych wspomnianych powyżej projektów o charakterze krajowym czy międzynarodowym Anna Maj jest także zaangażowana lokalnie we współpracę z instytucjami kultury, społecznymi i edukacyjnymi – to niezwykle istotny element jej dorobku, którego znaczenie zasługuje na szczególną artykulację.

Habilitantka jest ponadprzeciętnie aktywna w sferze dydaktycznej i związanej z organizacyjnym wymiarem pracy akademickiej. Poza prowadzeniem zajęć na kilku uczelniach i kierunkach, recenzowaniem prac dyplomowych i opieką promotorską, opieką nad praktykami i projektami studenckimi, współpracą z instytucjami edukacyjnymi i kulturalnymi dr Anna Maj pełniła i pełni także szereg funkcji, w tym kierowniczych, związanych z organizacją i zarządzaniem procesem dydaktycznym, pracą instytutu i wydziału.

Na swoim koncie dr Maj ma także odbyte stypendia oraz staże krajowe i zagraniczne, organizację i współorganizację oraz wielokrotny udział w krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, pracę w sieciach badawczych, jest członkiem (w tym także liderką zespołu i członka komitetu sterującego) 7 towarzystw naukowych, brała udział w międzynarodowych projektach badawczych.

Za wszystkie te swoje aktywności dr Anna Maj była wielokrotnie doceniana i nagradzana.

III. Wniosek

Wysoko oceniam zarówno merytoryczny wymiar głównego i pozostałych osiągnięć badawczych przedstawionego do oceny w ramach procedury habilitacyjnej dr Anny Maj. Na podobną oceną zasługują: udział Habilitantki w projektach i sieciach badawczych; osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne i w zakresie popularyzacji nauki; współpraca z otoczeniem zewnętrznym i w ramach struktur międzynarodowych. Oceniany dorobek stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny.

W rezultacie dochodzę do konkluzji, że przedłożony dorobek wypełnia kryteria oceny wskazane w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Mając powyższe na uwadze występuję do Rady Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach z wnioskiem o nadanie dr Annie Maj stopnia naukowego doktora habilitowanego.

dr hab. Piotr Celiński, prof. UMCS

